

JĒZUS KRISTUS ATKLĀSME

3. SEPTIŅI ZĪMOGI ATKLĀJ PASAULES LIKTENI

ATKLĀSMES 4-6; 8:1

„Mūsu Kungs un Dievs, tu esi cienīgs saņemt slavu un godu, un spēku, jo tu esi radījis visu, ar tavu gribu viss tapis un pastāv.” (Atklāsmes 4:11)

Ja runa ir par nākotni, kristiešiem ir liela priekšrocība. Kamēr daudzi cilvēki tic apšaubāmām astrologu un pareģu spekulācijām, kuri paši maldās tumsā, Jēzus Kristus mācekļi zina, kas viņus gaida nākotnē. Caur tādiem praviešiem kā Jānis un caur savu Dēlu Jēzu Dievs tiem ir atklājis pasaules vēstures galvenās līnijas.

Tomēr viņu skats nav vērsts tik daudz uz gaidāmajiem notikumiem, kā uz gaidāmo atnācēju – savu draugu un glābēju Jēzu Kristu, kurš pieliks punktu tagadējās pasaules postam, un tāpēc viņu domās un prātos nevalda bailes un izmisums, bet gan prieks un cerība.

DIEVA TRONĀ PRIEKŠĀ

Lasi: Atklāsmes 4. nodaļa

Tēli un simboli:

Taures skaņai līdzīga balss (1. pants – Atklāsmes 1:10, 12, 13)

Kāds, kurš sēž tronī (2., 3. pants – Ecehiēla 1:26-28; Jesajas 6:1)

Divdesmit četri vecajie (4. pants – 1. Laiku 24:1-19; 1. Pētera 2:9; Atklāsmes 1:6)

Kristālam līdzīga jūra (6. pants – 2. Mozus 24:10; Ecehiēla 1:22, 26)

Četras dzīvas būtnes (6.-8. pants – Jesajas 6:2, 3; Ecehiēla 1:5-11; 10:18-22)

Pirms Jēzus Kristus rādīja apustulim Jānim draudzes stāvokli nākamajos gadsimtos, viņš atklāja sevi kā Augsto priesteri Debesu svētnīcas svētajā vietā. Draudzei ir jāzina, ka Jēzus ir savas draudzes aizstāvis, kaut arī viņam ir daudz par ko to norāt. Tagad viņš pievērš apustuļa uzmanību Dieva tronim Debesu svētnīcas vissvētākajā vietā.

Jēzus ir tas, kurš atver Debesu svētnīcas durvis. Nākt pie Dieva mēs varam vienīgi caur viņu. Šīs durvis uz Debessīm atvērt nevar neviens priesteris, pravietis vai reliģijas dibinātājs. Visi cilvēciskie mēģinājumi sevi glābt ir lemti neveiksmei jau no paša sākuma. Tikpat nespējīgi mēs

esam paredzēt pasaules likteņus nākotnē. Vienīgi Dievs spēj iepriekš ieskatīties notikumos, kas vēl tikai gaidāmi. Vienīgi viņš stāv ārpus laika un telpas un var redzēt pagātni, tagadni un nākotni reizē.

Dieva troņa un tā apkārtnes apraksts nebūtu jāuztver burtiski. Tāpat kā citās vīzijās, arī šeit mums ir darīšana ar simbolisku Debesu Svētnīcas ainojumu, kā tas tika parādīts Jānim. Neviena cilvēks nevar skatīt Dievu tiešā veidā (1. Timotejam 6:16).

Jānis attēlo Dievu kā „kādu, kas sēd tronī”. Tā kā Jēzus Kristus ir pieņēmis cilvēcisku dabu, viņu apustulis pirmajā nodaļā varēja attēlot daudz precīzāk. Savukārt par Dievu Tēvu viņš var runāt tikai kā par kādu, kas sēd tronī. Salīdzinājums ar dārgakmeņiem mēģina izteikt kaut ko no viņa majestātiskuma: saskaņā ar romiešu rakstnieku Plīniju (*Naturalis historia XXXVII*), „jašma” mirdz viskrāšņākajās krāsās un dzirkstī spožos saules staros, „serdoliks” apzīmē netālu no Sardām iegūto halcedonu, kas viz sarkaniem stariem. Turklāt šo Dieva gaismas mirdzumu vēl aptver varavīksne ar silti zaļu smaragda nokrāsu, vidējo no septiņām spektra krāsām.

Kad Jesaja redzēja Templī Dieva godību, viņš domāja, ka nu viņam būs jāmirst (Jesajas 6:5). Varavīksne, ko šeit redz Jānis, Dieva godību dara cilvēkiem panesamāku. Tā ir zīme, kas atgādina par Dieva slēgto derību ar mums. Līdz pat pasaules galam cilvēkus vairs nepiemeklēs nekāda pasaulplaša iznīcināšana (1. Mozus 9:8-17). Ap Dieva troni esošajai varavīksnei ir jāatgādina mums, ka Universa Dievs ievēro savu derību un turēs savus solījumus. Mums nav jātuvojās viņam ar bailēm, bet gan ar godbijību un uzticēšanos (Ebrejiem 4:16). Dieva godība atklājas viņa derībā ar mums, cilvēkiem, un viņa mīlestībā pret mums.

Šīs zināšanas ir svarīgas, lai pareizi saprastu briesmīgos notikumus, kurus Jānis skatīs turpmāk. Lai cik šausminošas lietas notiktu, Dievs vienmēr turēs savus solījumus, jo viņš mīl mūs. Savukārt cilvēks, kurš nespēj raudzīties uz kariem un katastrofām no Dieva troņa skatupunkta, piedzīvos bailes un izmisumu. Viņš redz tikai nāvi, ciešanas un iznīcību un uzskata to par nežēlīgu, negrozāmu likteni. Tāpēc ieskats Debesu Svētnīcā palīdz mums lūkoties nākotnē ar cerību (sal. Lūkas 21:28, 31).

Ap Dieva troni Jānis redz 24 citus troņus, uz kuriem sēž vecajie. Vecajiem bija vadoša loma Israēla ļaužu vidū un tāpat arī vēlāk kristīgajās draudzēs. Šie vecajie acīmredzot nav eņģeļi, bet cilvēki, kuri uzņemti Debesīs jau pirms mirušo augšāmcelšanās laika beigās (sal.

1. Tesalonīkiešiem 4:13-18). Tā Hanohs (Enoha) „staigāja ar Dievu, un viņa vairs nebija, jo Dievs viņu paņēma.” (1. Mozus 5: 22-24) Arī Elija dzīvs „vētrā uzgāja debesīs.” (2. Ķēniņu 2: 11) Jēzus krustā sišanas laikā atvērās svēto kapi un pēc viņa augšāmcelšanās arī šie cilvēki parādījās Jeruzalemes iedzīvotājiem (Mateja 27: 52, 53). Paceļoties debesīs, Jēzus ņēma viņus sev līdzī (Efeziešiem 4: 8). Viņi visi veido šo 24 vecajo loku.

Viņu baltās drēbes simbolizē Jēzus dāvāto taisnību (Atklāsmes 3: 5; 19: 8). Viņu kroņi liecina par uzvaru, mūžīgo dzīvību un godību, ko tie saņēmuši no Jēzus Kristus (Atklāsmes 1: 6; 2: 10). Viņi ir ķēniņi un priesteri (sal. Atklāsmes 5: 8, 10). Šeit atklāsme netieši norāda uz 24 priesteru kārtām Israēla tautā, un tāpat arī 24 vecajie reprezentē 12 sentēvus un 12 apustuļus. Visu laikmetu – gan vecās, gan jaunās derības laika – uzticīgie Dieva priekšā ir vienlīdzīgi; visi kopā viņi veido Dieva tautu.

Ja Dievs ir jau pildījis savus solījumus šiem cilvēkiem pirms Jēzus Kristus otrās atnākšanas, mēs varam uzticēties, ka arī mums viņš dāvās mūžīgo dzīvi savā valstībā. Šīs pasaules noslēgumā uzticīgie mirušie līdzīgi Mozum tiks uzcelti no kapiem, bet tie, kuri Jēzus atgriešanos sagaidīs

dzīvi, līdzīgi Elijam pacelsies debesīs nāvi nebaudījuši. Ar šiem 24 vecajiem Dievs parāda, ka mums ir iemesls raudzīties nākotnē ar cerību un prieku.

No Dieva troņa ceļas zibeņi, pērkonu un skaļas taures skaņas. Līdzīgi kā uz Sinaja kalna pasludinot desmit baušļus (2. Mozus 19: 16; 20: 1-17), Dievs atklāj savu varenību arī pasaules vēstures noslēguma notikumos (sal. Atklāsmes 8: 5; 11: 19; 16: 18). Viņš ir Kungs, un viņa griba īstenosies.

Šī atziņa īpaši būtu jāņem vērā cilvēkiem, kuri dzīvo *laika beigās*. Viņi vairs neapgrūtina sevi ar Dieva likumiem (sal. Mateja 24:12; burtiski – „bezlikumība”). Pat daudzi kristieši un kristietības vadošās personas izsaka šaubas par Dieva gribu. Tomēr tie, kas Dievu neņem nopietni, neieies viņa valstībā (Mateja 7: 21-23; divdesmit trešajā pantā burtiski „netikumības darītāji”). Ar savu attieksmi viņi galu galā atbalsta antikristu, kas ir bezlikumības iemiesojums (sal. 2. Tesalonīkiešiem 2:3-11; burtiski „bezlikumības dēls, bezlikumīgais, bezlikumības noslēpums”). Savukārt Jēzus Kristus mācekļi *gala laikā* joprojām ievēro Dieva baušļus (Atklāsmes 12: 17; 14: 12).

Tāpēc Svētajam Garam ir svarīgi atvērt ļaužu acis Patiesībai (Jāņa 16: 7-11), to šeit aino Dieva troņa priekšā esošie septiņi gaismekļi. Septiņi Bībelē ir pilnības skaitlis, jo Dievs septītajā dienā pabeidza (piepildīja, darīja pilnu) radīšanu (1. Mozus 2: 1-3). Tas, kurš var iztēloties sevi Dieva troņa priekšā un atļauj Svētajam Garam sevi apgaismot, par Dieva gribu vairs nešaubīsies.

Ko Mozus redzēja kā „safīra ķieģeļu klājumu” vai „pašas debesis savā šķīstumā” (2. Mozus 24: 10) un Ecehiēls raksturoja kā „debesjumu – spožu kā ledus” (Ecehiēla 1: 22, 26), Jānis apraksta kā „caurspīdīgu jūru, kristālam līdzīgu”. Tā dzirkstī kā kristāls, atstarojot Dieva godību koši sarkanos un silti zaļos staros. Tāpat kā Ecehiēls, arī Jānis apraksta četras dzīvas būtnes Dieva tronī un ap to. Tomēr ir arī atšķirības: kamēr Ecehiēls stāsta par *ķerubiem* (Ecehiēla 10: 18-22 – četri spārni), Jānis attēlotās būtnes atgādina pravieša Jesajas vīzijā redzētos *serafus* (Jesajas 6: 2, 3 – seši spārni). Kā vieni tā otri ir eņģeļi, kas kalpo tieši pie Dieva troņa (*cherubim*: „lūdzošie” vai „svētījošie”; *seraphim*: „ugunīgie” vai „degošie”). Ecehiēla grāmatas ķerubi tāpat kā Atklāsmes grāmatas serafi grafiski attēloti kā lauva, teļš, ērglis un cilvēks, savukārt Jesaja tos raksturo kā parastus eņģeļus. Tā laika cilvēkiem minētie dzīvnieki bija karaliski radījumi. Četri simboli norāda uz šo četru eņģeļu augsto stāvokli.

Acis varētu tikt interpretētas kā eņģeļu intelekta un modrības simbols. Tomēr ebreju valodā vārds „acs” var nozīmēt arī „krāsa, spožums, diženums” (sal. Ecehiēla 8: 2). Jānis kā ebrejs, kurš neapšaubāmi domāja Vecās Derības valodā, ar šo aprakstu varēja vēlēties sacīt, ka serafus aptver spožs mirdzums. Tas atbilstu vārda nozīmei – „ugunīgie”. Pretstatā cilvēkiem, šie eņģeļi nekad nenogurst un tāpēc godina Dievu, universa radītāju, bez mitas. Ja reiz šie augstie eņģeļi, kuru varenība liek mums notrīsēt, godbijībā zemojas Dieva priekšā, cik gan daudz vairāk mums viņš būtu jāpielūdz kā Kungs un Valdnieks!

Serafi sauc Dievu vārdos, kas atbilst dažiem no viņa apzīmējumiem vai tituliem Vecajā Derībā (sal. Atklāsmes 1: 8): Dievs Kungs (*El Adonaj*); Visuvaldītājs (*El Shaddaj*); kas bija, kas ir un kas nāk (*Jahve*). Bībelē atrodami vēl šādi vārdi: Dievs Kungs Augstībā (*El Āljon*); Dievs Pulku Kungs (*El Zebaoth*); kā arī vārda *El* daudzskaitļa forma (*Elohim*), no kā varam noprast, ka runa ir par Dievu Tēvu, Dievu Dēlu un Dievu Svēto Garu (sal. 1. Mozus 1: 26).

Serafu pielūgsmē netieši parāda, ka mums nav jāuzrunā Dievs viņa ebreju valodas vārdos. Svarīgais nav ebreju valodas fonētiskais skanējums, bet gan viņa vārdu nozīme. Tāpēc arī Jaunajā Derībā ir lietoti vienīgi Dieva vārdu/apzīmējumu tulkojumi grieķu valodā. Arī Vecajā Derībā

varam atrast piemērus, ka cilvēki Dieva pielūgsmē izmantoja viņa vārdu transliterāciju (sal. Psalmi 90: 2 – *Jahve*: „No mūžiem līdz mūžiem tu – Dievs”).

Enģeļiem Dievs ir pielūgsmes cienīgs, jo viņš ir radījis visumu. Viņa griba ir izsaukusi esamībā visu, kas pastāv – tā ir ļoti nozīmīga vēsts mūsu laika cilvēkiem, kuri vairs netic Radītājam un tāpēc arī nevēlas pakļauties viņa gribai. Viņiem visas dzīvības *radītājs* ir nejaušība. Līdz ar to viņiem nepastāv arī stabilas vērtības un galīgas patiesības. Viņuprāt, tie visi ir tikai cilvēku izgudrojumi un tāpēc nepilnīgi un apšaubāmi. Tikai sastopoties ar Visuvareno, dzīvības un visa esošā Radītāju, cilvēks atzīs, ka Dieva griba joprojām ir saistoša.

PĀRDOMĀ:

Vai apzinos Dieva varenību un godību, vai arī viņš man ir tikai kā jauks *tētuks*?

RAKSTU RULLIS AR SEPTIŅIEM ZĪMOGIEM

Lasi: Atklāsmes 5. nodaļa

Tēli un simboli:

Aizzīmogots rakstu rullis (1. pants – Daniēla 10: 21)

Lauva no Jūdās cilts (5. pants – 1. Mozus 49: 9, 10)

Dāvida sakne (5. pants – Jesajas 11: 1-4)

Jērs (6. pants – Jesajas 53: 4-7; Jāņa 1:29)

Ragi (6. pants – Jeremijas 48:25; Vaimanu dziesmas 2: 3)

Septiņas acis (6. pants – Zaharijas 3: 9; 4: 10)

Pēc tam, kad Jānis iespaidīgos tēlos un salīdzinājumos ir aprakstījis Dieva un Debesu godību, viņš no jauna pievēršas tronim. Dieva rokās viņš redz rulli, kurš aprakstīts ne vien no iekšpuses, kā tas ir parasti, bet arī no ārpuses. Kā šķiet, ruļļa saturētā vēsts ir tik plaša un daudzpusīga, ka uz parasta pergamenta ruļļa tai nepietiek vietas. Tomēr septiņi zīmogi neļauj šo rulli atvērt un lasīt.

Jānis noteikti atcerējās Daniēlu, kuram Dievs atklāja nākotnes notikumus no „Patiesības grāmatas” (Daniēla 10:21). Pēc tam, kad viņam bija atklāts Jēzus Kristus draudzes (jeb Baznīcas) garīgais stāvoklis cauri gadsimtiem, Jānis tagad ir ļoti ieinteresēts uzzināt, kā tas viss izvērtīsies. Viņš vēlas zināt, kad nāks Dieva valstība un līdz ar to atbrīvošana no visām ciešanām. Tomēr neviens nespēj šo rulli atvērt, lai varētu izpētīt tā saturu. Pasaules nākotne ir zināma tikai Dievam. Mēs par to varam uzzināt vienīgi tik, cik viņš mums atklāj.

Jānis ir dziļi noskumis, jo šķiet, ka nu viņš tā arī neko vairāk neuzzinās par cilvēces un kristīgās draudzes vēstures attīstību nākotnē. Līdz ar to viņš neuzzinās arī par pasaules galīgo atbrīvošanu no grēka – atbrīvošanu, pēc kā Jānis tik ļoti ilgojās. Bet viens no vecajiem viņu mierina: te ir kāds, kurš var atvērt zīmogus un atklāt nākotni. Tas ir Kungs Jēzus Kristus, kurš ir

pieteikts kā „Lauva no Jūdas cilts”. Viņš ir Dieva Dēls, kurš ir arī par cilvēces grēkiem mirušais upura Jērs. Viņš ir Dāvida, izraēliešu ķēniņa, atvase, kas simboliski reprezentē Mesijas valstību. Tādējādi Jēzu Kristu ir apvienota ne tikai ķēnišķīga vara un gods, bet arī nesavtība, pašizliedzība un pazemība. (Sal. Filipiešiem 2: 3-11) Viņš ir uzveicis grēku un sātanu, nāvi un ciešanas. Tāpēc arī viņš stāv Dieva pārvaldes (troņa) vidū, kā arī izglābto un eņģeļu vidū. (6. pants)

Ragi Bībelē simbolizē varu (spēku), un skaitlis septiņi norāda uz pilnību. Jēra septiņas acis aino Svēto Garu, kurš piepilda visu pasauli un visu redz (sal. Zaharijas 3: 9). Jēzus Kristus kā nokauta jēra vājums ir tikai viens šī simbolisma aspekts. Patiesībā kā Dieva Dēls viņš ir visspēcīgs un visur klātesošs. Tāpēc arī viņš spēj atvērt rakstu rullī zīmogus un atklāt nākotni.

Kad Dievs pasniedz rakstu rulli savam Dēlam, četri serafi un divdesmit četri vecajie pielūgsmē krīt Jēra priekšā un sāk dziedāt jaunu slavas dziesmu. Cītaras un zelta kvēpināmie trauki simbolizē to, ka Dievam jātop godinātam ar dziesmām un lūgšanām. Jaunā dziesma, ko dzied Dieva pielūdzēji (sal. Psalmi 33: 3; 40: 3, 4), ir saistīta ar glābšanu Jēzu Kristu, Radītājā, kurš upurēja sevi savu radījumu labā. Viņš ir miris par tiem, lai tie varētu dzīvot. Viņš pats ir uzņēmies atbildību par tiem. Tāpēc viņam arī ir tiesības lemt to likteni un cilvēces nākotni. Viņš tiem ir devis dzīvību un piedāvā arī mūžīgo dzīvi. Tāpēc arī viņš pasludinās spriedumu pār tiem, kuri šo piedāvājumu ataida. Septiņos zīmogos Pestītājs tagad atklāj nākotnē gaidāmos notikumus un pēdējo tiesu pār cilvēci. Jēzus Kristus cienīgumu un tiesības uz to tiek atzītas dziesmā, ko dzied miljoni eņģeļu un visas dzīvās būtnes. Septiņkārtējā slava (12. pants) liecina par viņu pilnīgo pielūgsmi. Šādi viņi izsaka arī savu piekrišanu nākotnes notikumiem un apstiprina Dieva taisnīgumu, mīlestību un varu.

PĀRDOMĀ:

Vai es nešaubos par Dieva mīlestību un taisnīgumu reizēs, kad dzīve pret mani šķiet tik netaisna?

SEPTIŅI ZĪMOGI

Lasi: Atklāsmes 6: 1-8: 1

Neviens cilvēks nespēj ieskatīties pasaules nākotnes grāmatā. Vienīgi Dievs zina, kas notiks turpmāk. Tomēr viņš stingri nenosaka visu, kam jānotiek, viņš tikai redz notikumus jau iepriekš. Mums ir brīva griba, kas mums dod iespēju domāt, just un izdarīt izvēles. Dievs vēlas, lai mēs izvēlētos viņu un mīlētu viņu no visas sirds. Tāpēc viņš ar mums nemanipulē. Viņš arī nediktē mūsu likteni; viņš tikai atzīmē jeb pieraksta to. Caur Jēzu Kristu viņš arī mums ir atklājis dažas nākotnes notikumu detaļas. To aino aizzīmogotais rakstu rullis, kura zīmogus Dieva Dēls citu pēc cita atver (sal. Atklāsmes 1:1).

Aiz pirmajiem četriem zīmogiem slēptie notikumi dārdina pār zemi kā auļojoši zirgi. Jau Viktorinus, kurš sarakstīja pirmo pilno Atklāsmes grāmatas skaidrojumu un mira mocekļa nāvē imperatora Diokleciāna laikā 303. gadā, septiņos zīmogos saskatīja līdzību ar vēstulēm septiņām draudzēm. (L. E. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, Review and Herald, Washington 1950, vol. I, P. 339).

Bībelē paziņojumi vai apraksti tiek atkārtoti ar nolūku padziļināt to nozīmi vai sniegt detalizētākus paskaidrojumus. Tas ir tipisks ebreju domāšanas veids. Ļoti iespējams, ka tas, kas no mūsu skatupunkta pieder pagātnei, var atkārtoties arī nākotnē; arī Jēzus Kristus raudzījās uz notikumiem, kas saistījās ar Sodomu un Gomoru un lielajiem plūdiem, kā paralēliem notikumiem, kas risināsies beigu laikā (sal. Lūkas 17: 26-30).

PIRMAIS ZĪMOGS: JĀTNIEKS UZ BALTĀ ZIRGA

Lasi: Atklāsmes 6: 2

Tēli un simboli:

Zirgs (2. pants: – Zaharijas 1: 8-11; 6: 1-8)

Šaujamloks (2. pants – Jesajas 49: 2)

Atklāsmes grāmatā zirgi ir saistīti ar cīņu – tie ir kara zirgi. Tie ir simboli Debesu būtnēm vai garīgiem spēkiem/varām, kā liek noprast salīdzinājums ar pravieša Zaharijas grāmatu. Aiz zemes notikumiem stāv cīņas garīgajā pasaulē (sal. Daniēla 10: 13). Tomēr, kā to rāda serafa skaļais aicinājums „Nāc!”, galu galā visu kontrolē Dievs, un nenotiek nekas tāds, ko viņš nepieļautu.

Viktorinus skaidroja, ka jātnieks uz baltā zirga simbolizē Evaņģēlija uzvaru pār pagānu reliģijām. Baltā ir Jēzus Kristus taisnības krāsa (sal. Atklāsmes 3: 4, 5; 19: 8), vainags aino valdīšanu, uzvaru un mūžīgu dzīvību (sal. Atklāsmes 2: 10). Līdzīgi kā Vecās Derības praviešu vārdi līdzīgi asām bultām ķēra viņu klausītājus, tā arī vēsts par glābšanu Jēzū Kristū piesaistīja ļaužu miljonus. Vairāki Romas imperatori centās iegrozīt strauji augošo kristiešu draudzi ar aizliegumiem, vajāšanām un filozofiskiem argumentiem, tomēr viņi nespēja apturēt kristietības izplatības paisuma vilni.

Kristīgā ticība ne tikai izplatījās Romas impērijā, bet aizsniedza arī zemes, par kurām viduslaiku Eiropā neviens neko nezināja. Tā portugāļi, kuģojot apkārt Āfrikai, atklāja, ka etiopieši ir kristieši un joprojām svin bībelisko Sabatu – tieši tāpat, kā to darīja Toma kristieši Indijā un Sīrijā. 1295. gadā Marko Polo ziņoja par kristiešu valsti Mongolijā un par akmeni iegravētu uzrakstu, kurā minēts bīskaps, kas dzīvojis Ķīnā imperatora Tai-Tsunga laikā (629-646). Kristīgās ticības sludināšana bijusi paša imperatora pārbaudīta un pēc tam pat pavēlēta. (H. Kobs, *Gottes Geheimnis offenbart*, Advent-Verlag, Hamburg, p. 103)

Pirmais zīmogs aptver agrīnās kristietības laikmetu. Vēsturnieki nespēj izskaidrot, kā krustā piesistais jūdu sludinātājs ar saviem divpadsmit vienkāršajiem mācekļiem varēja tik īsā laikā tik ļoti izmainīt pasauli, savu ideju izplatīšanai neizmantojot zobenu. Nekas nevarēja apturēt Evaņģēlija uzvaras gājieni. Tikai pēc tam, kad Baznīca savienojās ar laicīgajām varām un sāka īstenot savas idejas ar spēka un politikas palīdzību, dzīvā ticība nomira un līdz ar to arī straujā kristietības izplatība.

Pēc Jēzus Kristus vārdiem, Evaņģēlija sludināšana visā pasaulē ir pēdējā zīme pirms viņa atgriešanās (Mateja 24: 14). Baltais zirgs ar savu jātnieku vēlreiz auļos pār zemi, un vēsts par glābšanu Jēzū Kristū tiks sludināta visiem ļaudīm.

PĀRDOMĀ:

Vai mani tik ļoti aizrauj vēsts par Jēzu, ka es vēlos to nodot tālāk citiem?

OTRAIS ZĪMOGS: JĀTNIEKS UZ UGUNĪGA ZIRGA

Lasi: Atklāsmes 6: 3, 4

Tēli un simboli:

Ugunīgi sarkans (4. pants – Atklāsmes 12: 2-9; 17)

Zobens (4. pants – Atklāsmes 13: 10)

Jātnieks uz ugunīgā zirga atņem pasaulei mieru. Te mēs redzam līdzību ar sarkano pūķi, kas simboliski reprezentē sātanu. Kamēr Jēzus nes vēsti par mieru un izlīgumu, sātans pastāvīgi sēj nesaskaņas, karus, vajāšanas un viltus mācības.

Jānis izmanto divas atšķirīgas grieķu vārda „zobens” nozīmes. Kamēr Atklāsmes 1: 16 zobens aino Dieva Vārdu (sal. Ebrejiem 4: 12), šajā pantā, šķiet, runa nav par parasto kara zobenu. Tā lielais izmērs norāda uz vardarbīgām nesaskaņām.

Pēc kristietības triumfālā uzvaras gājiena Romas impērija tika ierauta karos, kas bija saistīti ar ģermāņu cilšu masu migrāciju. Tiem sekoja musulmaņu karagājieni, kuri ar zobenu izplatīja savu ticību. Ilga miera un politiskās stabilitātes periods bija pagātnē. Arī pašā kristīgajā Baznīcā zēla strīdi un nesaskaņas. Fanātisms, maldu mācības un tiekšanās pēc varas izraisīja cīņas garīgo vadītāju un Baznīcas iekšienē esošo organizāciju starpā. Šie konflikti turklāt bieži tika risināti gluži nekristīgā veidā. Vēsturnieki ziņo par “laupītāju koncilēm”, *ķeceru* nolādēšanām un ielu kaujām sakūdītu mūku un uzpirktu bīskapu vadībā.

Kad kristīgā draudze bija kļuvusi par valsts Baznīcu, tā centās izplatīt kristietību pat izmantojot varu un spēku. Tika izdoti likumi, kas bija vērsti gan pret *pagāniem*, gan arī pret kristiešiem, kuri bija nošķīrušies vai arī jau sākotnēji dzīvoja neatkarīgi no Romas Baznīcas. Pamatojums bija šāds: “Ja viņus nav iespējams pārliecināt ar saprāta līdzekļiem, viņi ir jāatgriež no savām herēzēm ar baiļu līdzekļiem.” (R. Hernegger, *‘Macht ohne Auftrag’* (Power without Authorization), Olten & Walther, Freiburg, 1963, pp. 372, 373) Šī pieeja vēlāk noveda pie reliģiskajiem kariem un Inkvizīcijas. Miera un mīlestības vēsts pārvērtās biedējošā un agresīvā reliģijā.

Pēc brīvības un tolerances laikmeta nākotnē atkal atgriezīsies reliģiskā neiecietība un spaidi (Atklāsmes 13: 11-18; 16: 13-16). Tie, kuri nepakļausies jaunajai pasaules kārtībai un *spītīgi* turēsies pie Bībeles un savas ticības, sastapsies ar ekonomiskām sankcijām un soda mēriem. Tāpēc, ka neesam gatavi mācīties no pagātnes, vēsture atkal atkārtosies. Tomēr, lai kādi būtu šie notikumi, tie visi ir Jēzus Kristus rokās. Un tāpēc mums – kristiešiem – no nākotnes nav jābaidās.

PĀRDOMĀ:

Vai es stāvēšu stingri savā ticībā arī tad, ja tādēļ piedzīvošu grūtības?

TREŠAIS ZĪMOGS: JĀTNIEKS UZ MELNĀ ZIRGA

Lasi: Atklāsmes 6: 5, 6

Tēli un simboli:

Kvieši un mieži (6. pants – Jeremijas 15:16; Mateja 4: 4; Jāņa 6: 35)

Elļa un vīns (6. pants – Psalmi 89:21; Apustuļu darbi 10: 38; 1. Korintiešiem 11: 25)

Arī trešā zīmoga notikumi kontrastē ar pirmo zīmogu. Kamēr baltais zirgs reprezentēja evaņģēlija uzvaru, tagad Jēzus Kristus vēsti aptumšo melnais zirgs (sal. Atklāsmes 9:2). Uz to norāda arī svāri un maizes labības augstā cena. Mērs kviešu, piemēram, bija strādnieka dienas uztura deva un šeit tā cena ir viens *denārijs*, kas bija strādnieka dienas alga (Mateja 20: 2). Šī kviešu cena ir apmēram divpadsmit reižu augstāka par to, kāda tā vidēji bija Jāņa dienās, savukārt miežu cena ir astoņas reizes augstāka. Pie šādas inflācijas cilvēks tik tikko var uzturēt pats sevi, bet nespēj pabarot ģimeni.

Tajā laikā maize bija cilvēku galvenais uzturlīdzeklis un pilnīgi noteikti ir piemērots simbols Dieva Vārdam (Jeremijas 15: 16; Mateja 4: 4). Tāpat maize reprezentē pašu Kristu, kurš ir „dzīvības maize” (Jāņa 6:35). Tādējādi jātnieks uz melnā zirga norāda uz garīgo badu, kas sākās piektajā gadsimtā un turpinājās cauri tumšajiem viduslaikiem līdz pat Reformācijai.

Kristietība bija iekarojusi pagānisko Romu, bet pagānisma idejas, reliģiskie priekšstati un tradīcijas iefiltrējās Baznīcā un izmainīja Bībeles vēsti: tēlu un relikviju pielūgums, vēršanās pie Marijas un citiem kanonizētiem mirušajiem; purgatorijs un *requiem* (aizlūgums par mirušajiem); grēku izpiršanas darbi sākot ar ziedojumiem un beidzot ar sevis šaustīšanu; *Eiharistija* kā ik dienas Jēzus Kristus upura atkārtošāns – šīs un vēl citas lietas aptumšoja cilvēku taisnošanu ticībā Jēzus Kristus vienīgajam un vienreizējam upurim (sal. Ebrejiem 9: 28; 10: 12-18). Jēzu Kristu kā „dzīvības maizi” aizstāja *Hostia* (dievmaize, oblāta) un viņa priesteru kalpošanu aizēnoja vēršanās pie cilvēciskiem starpniekiem un priesteriem (sal. Ebrejiem 4: 15, 16; 8: 1, 2).

Dievkalpojumi dievlūdzēju vairumam bija nesaprotami, jo tika noturēti latīņu valodā. Turklāt pāvesti Gregorijs IV un Inocents III ļaudīm pavēlēja atturēties no Bībeles lasīšanas, jo cilvēks nespējot aptvert Dieva Vārdu. Visbeidzot 1229. gadā pāvests Gregorijs IX izdeva vispārīgu aizliegumu lasīt Svētos Rakstus dzimtā valodā, izņemot Psalmus. Ja kādam piederēja Bībele, viņam bija jārēķinās ar Inkvizīcijas vajāšanu, spīdzināšanu un nāves sodu. Tikai nedaudzi joprojām uzdrīkstējās lasīt Dieva Vārdu. Starp tiem jāmin valdieši (valdēsi, valdēsiēši), kuri darināja Bībeles kopijas un izplatīja tās par spīti nāves draudiem. Ticība bija aptumšota un Dieva Vārds bija kļuvis *dārgs*.

Jātnieks bija pavēlējis nesamaitāt elļu un vīnu. Kamēr elļa reprezentē Svēto Garu (Psalmi 89: 21; Apustuļu darbi 10: 38), vīns simbolizē Jēzus Kristus asinis un līdz ar to viņa sniegto glābšanu (1. Korintiešiem 11: 25). Neskatoties uz tolaik valdošo garīgo tumsu, reliģiskie vadītāji tomēr nespēja aizkavēt Svētā Gara darbību, kas aizskāra daudzu cilvēku sirdis un mudināja viņus

mainīt savas dzīves. Kaut arī šo ļaužu rīcībā nebija Bībeles, tomēr tie atzina daudzas patiesības, kuras Dievs viņiem atklāja citos veidos. Dieva žēlastība un labprātība piedot bija un palika nemainīga, lai arī glābšana caur Jēzus Kristus upuri no reliģisko vadītāju puses bija darīta grūtāk pieejama. Ikviens, kurš uzticas Kristum, saņems grēku piedošanu.

Šodien Bībele ir brīvi pieejama, tomēr arī tagad to aizēno un aptumšo tā sauktie zinātniskie skaidrojumi, spekulatīvas idejas vai pseidokristīgu konceptu iepīšana Rakstu mācībā. Ja kāds atsaucas uz Bībeli, viņš tiek nopelts kā fundamentālists vai sektants. Daudziem kristiešiem mūsdienās radīšanas stāsts vai desmit baušļi vairs nav spēkā. Tiek apšaubīti Jēzus brīnumdarbi, tiek noliegta viņa dievišķā daba, viņa augšāmcelšanās un otrā atnākšana tiek dēvēta par leģendu un ilūziju. Varbūt cilvēks laiku pa laikam apmeklē dievkalpojumus, tomēr viņam trūkst jebkādu personīgu attiecību ar Dievu. Jēzus paredzēja, ka pirms viņa atgriešanās, neskatoties uz pasaulplašo evaņģēlija sludināšanu, viņam ticēs tikai nedaudzi (Lūkas 18: 8). Jātnieks uz melnā zirga atkal būs darījis Dieva Vārdu dārgu (sal. Amosa 8: 11, 12).

PĀRDOMĀ:

Vai Bībele patiesi ir manas ticības vienīgais pamats, vai arī dažos jautājumos es sekoju teoloģiskiem un filozofiskiem skaidrojumiem, kuri apgāž *neērtos* Bībeles paziņojumus?

CETURTAIS ZĪMOGS: JĀTNIEKS UZ BĀLGANZAĻA ZIRGA

Lasi: Atklāsmes 6: 7, 8

Tēli un simboli:

Zobens, bads, nāve (sērgas) zemes zvēri (8. pants – Ecehiēla 14: 21)

Zemes zvēri (8. pants – Daniēla 7: 1-7, 17)

Pēc ceturtā zīmoga atvēršanas parādījās bālgans zirgs. Tā jātnieka vārds bija „nāve” un „elle” (*hades*) tam sekoja. Uz šo grieķu jēdzienu mums nav jāraugās no helēnistiskās mitoloģijas skatupunkta, jo Jānis gan izmantoja grieķu valodu, bet tās jēdzienus piepildīja ar ebrejiski-biblisku nozīmi. Viņam *hades* bija vieta, kur atrodas mirušie – kapi, no kuriem Jēzus Kristus savas otrās atnākšanas laikā izaicinās mirušos (Jāņa 5: 28, 29). Jātnieks uz bālā zirga ne tikai simboliski reprezentē kristietības garīgo nāvi un nāvīgi bālo ticību. Viduslaikos miljoni cilvēku zaudēja dzīvību karos, badā, sērgās un pasaules vareno („lauka zvēri”) nežēlības dēļ. Pēc Krusta kariem, kuros cīnījās pret „bezdievjiem” Austrumeiropā un Palestīnā, Baznīca ķērās pie „bezdievju” identificēšanas un iznīdēšanas savās rindās.

1231. gadā pāvests Gregorijs IX izveidoja Inkvizīciju un 1251. gadā izdeva bullu „*Ad extirpanda*”, kas paredzēja atzīšanās izspiešanai izmantot spīdzināšanu un *laicīgās* varas īstenotus sodus. Tiem, kuri uzdrīkstējās izteikt šaubas par Baznīcas autoritāti, doktrīnām vai tradīcijām, bija jāērķinās ar apsūdzībām ķecerībā, nežēlīgu spīdzināšanu un mokošu nāvi uz sārta. Ja kāda īpašumā bija Bībele, tas arī bija noziegums, par kuru varēja tikt piespriests nāvessods. Kāds no tā laika lieciniekiem zīmīgi sacīja, ka kristietim bija gandrīz neiespējami

nomirt savā gultā. Francijā pēdējais „ķeceris” jeb *herētiķis* (no „katarer”, kas patiesībā nozīmē ‘šķīstais’) savas ticības dēļ tika sodīts ar nāvi 1762. gadā. 1808. gada 14. decembrī oficiāli Inkvizīcija tika likvidēta arī Spānijā, bet neoficiāli turpināja darboties līdz 1834. gadam.

Pēc Baznīcas vadoņu pavēles Francijas dienvidos tika iznīcināti miermīlīgie albieši (*albigensi*), asiņaini kari tika vesti pret valdiešiem (*valdensiem*), kuri mājāja Alpos uz rietumiem no Turīnas, tāpat Francijā tika nežēlīgi vajāti un praktiski iznīcināti arī hugenoti, kā arī tika nonāvēti tūkstošiem jūdu – un tas viss Dieva vārdā.

Nākamā tumšā lappuse Baznīcas vēsturē bija raganu prāvas. Sākot ar pirmo *raganu* sadedzināšanu Tulūzā 1275. gadā līdz pēdējai 1888. gadā Peru – Baznīcas vēsturi raksturo spīdzināšanas un sārta. Neatkarīgi no tā vai burvestībās apsūdzētās sievietes atzina savu vainu vai nē, viņas jebkurā gadījumā mira – vai nu spīdzināšanas laikā kā tādas, kas atsakās atdzīties, vai tika sadedzinātas uz sārta kā tādas, kas savu vainu ir atzinušas. Pēc vieniem aprēķiniem Baznīcas Inkvizīcija atņēma dzīvību apmēram 10 miljoniem burvestībās un ķecerībā apsūdzētajiem (“Der Spiegel”, 1998-06-1), bet saskaņā ar citiem aprēķiniem šis skaitlis varētu sasniegt pat 50 miljonus (W. E. H. Lecky, *History of the Rise and Influence of the Spirit of Rationalism in Europe*, New York, 1955, vol. II, pp. 40–45)! Tas patiesi bija nāves laikmets.

Pat mūsdienās daudzi joprojām tiek vajāti vai pat nonāvēti viņu ticības dēļ. Un ikviens, kurš pretosies apvienotajai reliģijai nākotnē, arī būs jārēķinās ar dzīvības briesmām (Atklāsmes 13: 15). Tādējādi atkārtosies Bībelei ticošo kristiešu vajāšana, dēvējot tos par „fanātiskiem fundamentālistiem un sektantiem”.

PĀRDOMĀ:

Kāda nozīme mūsdienās ir reliģiskajai brīvībai un tolerancei?

PIEKTAIS ZĪMOGS: MOCEKĻU KLIEDZIENI

Lasi: Atklāsmes 6: 9-11

Tēli un simboli:

Dvēseles zem altāra (9. pants – 3. Mozus 4: 30; 5. Mozus 12: 23, 24; Romiešiem 8: 36)

Viņi sauc skaļā balsī (10. pants – 1. Mozus 4:10; Ebrejiem 12: 24)

Atmaksa, atriebsana (10. pants – 2. Tesalonīķiešiem 1: 4-10)

Dusa, miegs (11. pants – Daniēla 12: 13; Jāņa 11: 11-14; 5: 28, 29)

Šis Bībeles teksts bieži ir ticis izmantots mēģinot pierādīt, ka cilvēkam ir nemirstīga dvēsele. Tajā pat laikā atklāsmes grāmatā mēs atrodam Vecās Derības priekšstatu par to, ka cilvēks kā viens veselums ir viena dvēsele (1. Mozus 2: 7 – visos turpmāk norādītajos fragmentos oriģinālajā tekstā ir „dvēsele”). Tāpēc „dvēseles” var tikt pārdotas (1. Mozus 12: 5; Atklāsmes 18: 11-13) un var arī nomirt (Ecehiēla 18: 20a; Atklāsmes 16: 3). Pēc nāves tās vēl nenonāk Debesīs, bet dus kapos līdz augšāmcelšanai (11. pants).

„Dvēseles” koncepts reprezentē arī dzīvību, kamēr asinis ir dzīvības nesējas (5. Mozus 12:23 – „jo asinis dzīvība”). Piektais zīmogs tādējādi ir attēlojums tam, ka mocekļu asinis sauc uz Debesīm. Tās atrodas „zem altāra”. Israēla priesteri jau bija lējuši upura dzīvnieku asinis zemē Sadedzināmo upuru altāra pakājē. Tādā pat veidā pagātnes garīdznieki izlēja to asinis, kuri tika dedzināti uz sārta, kaut arī tas bija pret Dieva gribu. Tika pat maldīgi uzskatīts, ka caur šīm nāvēm var tikt glābti citi cilvēki: „O, jūs svētīgās sārta liesmas, caur kurām tikai daži pakļīduši nelieši ir iznīcināti, turpretī simtiem dvēseļu ir glābtas no ķecerības bezdibeņa un varbūt arī no mūžīgas pazudināšanas!” (*Pius a Longenio, 1895, in K. Guggisberg, The Roman Catholic Church, Zwingli Publishing Co., Zuerich, 1946, p. 336*).

Diemžēl kristiešu vajāšanas nebeidzās līdz ar Reformāciju. Arī protestanti kā ķecerus lika sadedzināt uz sārta ticības opozicionārus, kā arī personas, kas tika uzskatītas par raganām. Pat Mārtiņš Luters atzina par labu nāvessodu, ko Melanhtons bija piespriedis sagūstītajiem anabaptistiem. Kalvins lika publiski sadedzināt spāņu doktoru Mihaelu Servetu kopā ar 57 citiem „ķeceriem”. Servets bija bēdzis uz Ženēvu no katoliskās Inkvizīcijas, bet nebija piekritis Šveices reformatoram kādā jautājumā par Dievu.

Visu šo mocekļu asinis tagad sauc pēc taisnības, jo viņi tika sodīti kā Dieva nolādēti un mūžīgai nāvei nolemti. Tāpēc arī atklāsmē ikviens no viņiem saņem baltu tērpu (Jēzus Kristus taisnību). Tomēr viņus rehabilitē ne tikai Dievs. Apgaismības laikmetā vairums kristiešu nonāca pie atziņas, ka tā saukto ķeceru nonāvēšana patiesībā bija noziegums pret cilvēci un viņiem izvirzītās apsūdzības Bībeles gaismā parādās kā nepatiesas.

Arī mūsu gadsimtā kristieši tiek vajāti un daudzi mirst mocekļa nāvē – dažkārt pat tradicionāli kristīgās zemēs. Un kā varam saprast no Atklāsmes grāmatas, arī nākotnē nav gaidāma globāla tolerance un reliģiskā brīvība. Tāpēc Dievs mocekļiem sniedz mierinājumu un aicina gaidīt līdz tiesas dienai. Tad un tikai tad viņi redzēs taisnības uzvaru. Līdz tam viņi paliek dusam savos kapos.

SESTAIS ZĪMOGS: ĀRKĀRTĒJAS PARĀDĪBAS

Lasi: Atklāsmes 6: 12-17

Tēli un simboli:

Liela zemestrīce (12. pants – Jesajas 13: 13; 24: 19)

Saule un Mēness (12. pants – Jesajas 24: 23; 30: 26; Maleahija 3: 20; Jāņa 8: 12; Atklāsmes 1: 16)

Saules aptumšošanās (12. pants – Joēla 3: 4; Amosa 5: 18; Jesajas 13: 9, 10)

Debesu zvaigznes krīt (13. pants – Jesajas 24: 21; Mateja 24: 29; Lūkas 21: 25; Atklāsmes 9: 1; 12: 4; Jesajas 14: 12; Daniēla 12: 3)

Saritinātas debesis (14. pants – Jesajas 34: 4)

Kalni (14. pants – Psalmi 15; 68: 17; 121: 1)

Salas (14. pants: – 1. Mozus 10: 5; Jesajas 42: 4, 12)

Jau Vecās Derības pravieši saistībā ar tagadējās pasaules galu runāja par ārkārtējām parādībām dabā. Tāpat arī Jēzus uz to norādīja, lai viņa mācekļus nepiekrāptu viltus Kristu parādīšanās (Mateja 24: 23-30). Līdz ar to Sestā zīmoga notikumi nebūtu jāuztver tikai un vienīgi simboliski. Cilvēci satricinās un biedēs neparasti spēcīga zemestrīce (sal. Atklāsmes 16: 18, 20). Parādības, kas skars sauli, mēnesi un zvaigznes, tik skaidri pasludinās Dieva tiesu, ka ikviens bailēs vēlēsies paslēpties. Šīs dabas parādības apliecina, ka Jēzus neatnāks slepus vai cilvēces nepamanīts. Tad ikvienam būs skaidrs, ka viņa atnākšanas diena ir klāt.

Ierobežotā mērogā tādas zīmes bija vērojamas Apgaismības laikmeta noslēgumā un izraisīja plašu reliģisko atmodu kristietībā: 1755. gada 1. novembrī spēcīga zemestrīce izpostīja Lisabonu. Tas notika dienā, kad katoliskā Baznīca grasījās svinēt Inkvizīcijas izveidi šajā pilsētā ar „ķeceru” sodīšanu. Seismiskie grūdieni bija jūtami visā Centrāleiropā un Ziemeļrietumu Āfrikā; tie izraisīja cunami viļņus, kas arī prasīja daudz upuru.

Tāpat šīs zemestrīces rezultātā daudziem mainījās pasaules un dzīves uztvere. Šajā katastrofā viņi saskatīja vienu no Dieva sodiem nekristīgajām varām un zīmi, ka tuvojas pasaules gals (L. E. Fromm, *The Prophetic Faith of Our Fathers*, Review and Herald, Washington, 1946, vol. III, pp. 187–194). Vēlāk Lisabonas zemestrīci atzina par jauna laikmeta aizsākumu Eiropas intelektuālajā vēsturē un sākumu politiskiem apvērsumiem, kas visbeidzot noveda pie Franču revolūcijas. Tādējādi šī spēcīgā zemestrīce var tikt uzskatīta kā simbols sabiedrības šķietami nesatricināmo reliģisko un politisko struktūru sagrāvei.

Ap to pašu laiku piepildījās arī citi atklāsmē minētie notikumi, izraisot lielu satraukumu kristietībā: 1780. gada 19. maijā Amerikas Savienotajās Valstīs notika neizskaidrojams saules aptumsums. No agra rīta līdz pat vakaram plašā teritorijā valdīja tumsa kā naktī, bet vakarā pie debesīm parādījās asins sarkans mēness. Šīs parādības iemesls nav zināms līdz pat šai dienai. Līdzīga dabas parādība atkārtojās arī Eiropā 1783. gadā, un daudzos laikrakstos komentētāji rakstīja, ka šīs zīmes ir piepildījums Atklāsmes 6: 12-17 lasāmajam pravietojumam.

Nākamajai parādībai bija jābūt zvaigžņu krišanai. Un patiesi, 1833. gada 13. novembra naktī bija vērojams iespaidīgs *zvaigžņu lietus*; vairākas stundas šī parādība bija tik intensīva, ka tās gaismā cilvēki varējuši pat lasīt avīzes. Daudzus pārņēma panika; viņi turpat uz ielas izsūdzēja Dievam savus grēkus un ticēja, ka ir klāt Jēzus Kristus otrā atnākšana (sal. Atklāsmes 6: 15, 16).

Šo pārliecību rosināja arī notikumi Franču revolūcijas laikā (1789), pāvesta apcietināšana, pāvesta varas sairšana un simboliskā Baznīcas apglabāšana un tās kapakmens uzstādīšana Svētā Pētera laukumā (1789). Daudzi uzskatīja, ka tādējādi piepildās Atklāsmes 13: 1-3 lasāmais pravietojums.

Visu šo notikumu rezultātā daudzās valstīs sākās reliģiskā atmoda, tika dibinātas Bībeles biedrības un misionāru apvienības, lai sāktu izplatīt kristīgo ticību visā pasaulē (sal. Mateja 24: 14). Atsaucoties uz Daniēla grāmatas 8. un 9. nodaļu, Amerikā un Eiropā dažādu konfesiju pārstāvji sludināja par Kristus drīzu atgriešanos. Kristīgā ticība piedzīvoja varenu atmodu.

No otras puses, kristīgo ticību sāka aizēnot ateisms, kas arī attīstījās tajā pat laikā (sal. Atklāsmes 6: 12). Pamatotais Baznīcas kļūdu kriticismu drīz vien izvērtās par vispārēju kristietības kriticismu. Šaubas skāra arī teologus un garīdzniekus, un rezultātā radās vēsturiski kritiskā Bībeles interpretācija un liberālā teoloģija. Bībele vairs netika uzskatīta par inspirētu Dieva Vārdu, bet tikai par reliģiski vēsturisku un tātad kļūdainu darbu. Teologi noraidīja Debesu realitāti (sal. Atklāsmes 6: 14) un apšaubīja kristīgās dzīves pamatprincipus.

Vecās Derības laikos kalni tika izmantoti kā reliģiju simboli (Dievu sēdekļi; Ciānas kalns kā Dieva valdīšanas centrs); kristīgās Baznīcas arī sevi cēla tronī kā kalnus pār cilvēku dzīvēm. Tomēr pateicoties Apgaismībai un pašu garīdznieku šaubām Baznīca savu nozīmi sabiedrībā zaudēja. Kristietības skolotāji vairs nemirdzēja kā „Debesu zvaigznes”, bet, līdzīgi sātānam, nokrita uz zemes (sal. Atklāsmes 1: 20; Daniēla 12: 3; Atklāsmes 9: 1). Savukārt pagāniskās reliģijas (ko šeit aino salas) piedzīvoja identitātes krīzi, ko izraisīja Moderno laiku gars.

Patiesais un pilnīgais šīs pravietiskās vīzijas papildījums joprojām ir aktuāls (Mateja 24: 29, 30). Tas, kas toreiz norisinājās miniatūrā, laika beigās pavēstīs Kristus atnākšanu daudz plašākā un ietekmīgākā mērogā. Kosmiskās parādības un dabas katastrofas cilvēkus ļoti satrauks un biedēs, jo tie tagad skaidri apzināsies, ka nespēj pastāvēt Dieva priekšā. Līdz šim tie Dievu nebija ņēmuši nopietni, pat bija ņirgājušies par viņu. Tagad ikviens zinās, ka Jēzus ir Kungs. Uz izmisīgo saucienu „Kurš gan var pastāvēt?” atbildēs Atklāsmes 7. nodaļas pravietojums: „Pastāvēs visi tie, kas pieder Dievam”.

PĀRDOMĀ:

Vai es būšu starp tiem, kuri spēs pastāvēt?

SEPTĪTAIS ZĪMOGS: KLUSUMS DEBESĪS

Lasi: Atklāsmes 8: 1-5

Tēli un simboli:

Klusums (1. pants – Psalmi 76: 9; Cefanjas 1: 7)

Neparastās dabas parādības ļoti satrauks un biedēs tos, kuri būs atraidījuši Dievu. Tagad viņi saprot, ka ir pienākusi Dieva nenovēršamās tiesas diena. Tagad viņiem būs jāatbild par savu dzīvi. Dieva tiesu ievadīs pusstundu ilgs klusums Debesīs. Visa radība apklusīs saspringtās gaidās. Pat Debesu būtnes pārtrauks savu kalpošanu un klusēs. Līdzīgi kā vējš uz brīdi pierimst, pirms sāk plosīties vētra, tāpat viss sastings klusumā Dieva priekšā, pirms viņa tiesa satricinās šo pasauli.

PĀRDOMĀ:

Vai tu vari ar prieku raudzīties nākotnē zinot, ka visi kari un katastrofas ir tikai zīmes, kas liecina par kaut kā jauna un labāka tuvošanos?

KOPSAVILKUMS

Septiņi zīmogi ne tikai atbilst dažādiem periodiem Baznīcas vēsturē, bet tie norāda arī uz notikumiem nākotnē, pasaules vēstures noslēdzošajā fāzē. Tā kā Dievs ir Kungs pār laiku un telpu, viņš saviem ticīgajiem sniedz ieskatu nākotnē. Viņiem jāzina, ka nekas nenotiek nejauši.

Lai kādas kataklizmas skartu Zemi, Dievs joprojām visu kontrolē. Nenotiek un nenotiks nekas tāds, ko viņš nepieļauj. To zinot, mēs varam raudzīties nākotnē ar cerību, jo mūsu atbrīvošana tuvojas (Lūkas 21: 28, 31). Tas, kurš Dievam neuzticas, sastopoties ar šajā nodaļā aprakstītajiem notikumiem, mocīsies bailēs un šaubās. Viss, uz ko šāds cilvēks paļāvies līdz šim, kļūs nepietiekams un mazvērtīgs.

PERSPEKTĪVA

Nākamajā nodarbībā mēs pievērsīsimies 144 000 cilvēku apzīmogošanai un septiņām taurēm. Mēs redzēsim, kāpēc jeb pateicoties kam ir iespējams pastāvēt Dieva tiesas priekšā. Pēc tam ieskatīsimies Jāņa aprakstīto notikumu *aizkulīs*, lai labāk saprastu, kas ir kas.

JAUTĀJUMI NODARBĪBAS NOSLĒGUMĀ

1. Kāpēc Dievs ir vienīgais, kurš zina nākotni?

2. Kāpēc kristietība sākotnēji izplatījās tik strauji?

3. Kas kavē kristietības strauju izplatīšanos mūsdienās?

4. Kāpēc kristīgās Baznīcas pārstāvji atkal un atkal ir parādījuši tādu neiecietību pret citādi domājošiem?

5. Kādu iespaidu uz sabiedrību atstāja zīmīgās dabas parādības 18. un 19. gadsimtā?

6. Kāpēc tik daudzi ir neiecietīgi pret kristiešiem, kuri vēlas dzīvot saskaņā ar Bībeles mācībām?
